

[Robert Mikkelsen.]

Sager først, især ikke, hvis man derved kan undgaa de uheldige Følger af talrige Løsladelser.

Hvad det tredie Hensyn angaar, Hensynet til Politiets Arbejde med almindelige kriminelle Sager, er det et Hensyn jeg ikke mener man kan tage. Det vil jo nemlig betyde, at Tempoet i Forræderisagerne skal sættes ned, at det altsaa skal trække betydeligt længere ud med de resterende ca. 9 000—10 000 Sager, end det har gjort med de allerede behandlede 2 000—3 000, og det kan ikke gaa an.

Alle de tre Hensyn, Ministeren har nævnt, taber saa godt som al Værdi, hvis det kun skulde dreje sig om nogle enkelte eller et Par Hundrede Løsladelser; i saa Fald bliver der nemlig ikke synderlig bedre Pladsforhold, og Politiet faar heller ikke stort mere Tid til at fremme de alvorlige Sager eller tage sig af den almindelige Kriminalitet. Naar den højtærede Justitsminister altsaa anfører disse Hensyn, maa det være, fordi han forudser et endog meget betydeligt Antal Løsladelser og altsaa en tilsvarende Forhaling og Forsinkelse af Sagerne Behandling.

Jeg ved ikke, hvilke Planer den højtærede Justitsminister har, men hvis f. Eks. Frikorpsfolk skulde tænkes løsladt, vilde det ikke være til Gavn for Retssikkerheden her i Landet, og jeg tror heller ikke, det vilde lette Politiets Arbejde med den almindelige Kriminalitet stort, idet denne nok snarere vilde blive forøget paa den Maade. Jeg mener ogsaa, den sønderjyske Befolkning sikkert med den største Uro vilde se f. Eks. *Zeitfreiwillige* sat paa fri Fod. Det er ikke Løsladelser og ikke Forhaling og Forsinkelse, vi har Brug for — tværtimod. Saafremt den højtærede Justitsminister i Stedet for at foreslaa saadanne Løsladelser vilde benytte den Adgang, han har, til at konstituere det nødvendige Antal yderligere Dommere og overtallige Statsadvokater som Anklagere i disse Sager, var der Udsigt til, at vi inden for en rimelig Tid kunde faa disse Sager sluttet, baade de alvorlige og de mindre graverende, og Retsmyndighederne kunde saa med fuld Styrke vende sig til Løsningen af andre Opgaver. Paa den Maade vilde vi undgaa en Lovgivning, der vil blive opfattet — og maa opfattes — som et Svaghestegn, som et Bevis paa, at Demokratiet er netop saa svagt og vaklende, som de løsladte Forbrydere og deres Meningsfæller har hævdet, og som en ikke helt ufarlig Opmuntring til disse Folk og dem af deres medskyldige, som endnu er paa fri Fod.

I de kortfattede Bemærkninger, der ledsager Lovforslaget, er der, bortset fra Pladsmangelen, ikke anført nogen af de Grunde, den højtærede Justitsminister anførte. Til Gengæld anføres der nogle andre Grunde, som den højtærede Minister ikke kom videre ind paa, som maaske kunde være mere acceptable. Det anføres, at man bør kunne løslade, naar det under Hensyn til Alder og Helbred er tvivlsomt, om Tiltale vil blive rejst. Det forekommer mig mærkeligt, at der ved Fremsettelsen her i Folketinget er anført helt andre Grunde, og Grunde, som giver Forslaget en helt anden Rækkevidde end de Grunde, der ledsager Lovforslaget.

Vi kan fra mit Partis Side ikke love nogen velvillig Behandling af dette Forslag. Vi er naturligvis villige til at deltage i en Udvalgsbehandling, men en Betingelse for vor Medvirken er under alle Omstændigheder, at det, vi skal tale om, er en principielt uvæsentlig Forandring i Loven og ikke en begyndende Nyorientering til Gunst for Landsforrædere.

Bertel Dahlgaard: Jeg forstaaer fuldt vel de Synspunkter, der fra den højtærede Justitsministers Side ligger til Grund for dette Lovforslag. Der er ikke Tvivl om, at de hygiejniske Forhold i Fængslerne i høj Grad gør det ønskeligt, hvis Antallet af Varetægtsfanger virkelig kunde nedbringes. Der er formentlig heller ikke Tvivl om, at der vil være en Række Tilfælde, hvor det ikke har nogen fornuftig Hensigt at lade de paagældende internerede sidde fængslet, indtil deres Ansvar er endeligt afgjort; endelig er der vel nok det, der taler for Forslaget, at Tiden med Sagerne Afgørelse jo vil trække meget længe ud. Jeg maa imidlertid se saadan paa det, at det afgørende ved Bedømmelsen af Forslaget bliver Spørgsmaalet om, hvorledes Loven ved sin Gennemførelse vil blive praktiseret. Det bliver paa Justitsministerens Ansvar, at der her drages den rette Linie, og vor Stilling til Forslaget vil derfor i høj Grad blive afhængig af, i hvilken Grad den højtærede Justitsminister i Udvalget vil kunne sandsynliggøre Muligheden af, at man kan foretage den rette Afrænsning.

Jeg skal da afholde mig fra yderligere Udtalelser, indtil Forhandlingen i Udvalget har fundet Sted, idet jeg anbefaler en saadan Udvalgsbehandling. Det er efter min Mening praktiske Spørgsmaal, det drejer sig om at skønne rigtigt over, og det har ikke noget som helst at gøre med Spørgsmaalet om Svaghed eller ikke Svaghed for Demokratiet, som den ærede sidste Taler fremførte. Hvis Demokratiet ikke kan taale en for-